

I b), 190) postaveno je skutečnému násilí na roveň nebezpečné vyhrožování. Z toho lze právem usuzovati, že ani tam, kde trestní zákon mluví všeobecně o násilí (v §§ 68, 83, 90, 96), použití tělesné síly předpokladem násilí není. Odpovídá tedy pojmu násilí dle § 83 tr. zák. zcela nepochybně zejména i vyhrožování, které v jednání stěžovatelovu, jak zřejmě hlavně z rozsudkového výroku, shledal soud nalézací. Stížnost sice namítá, že v tomto případě nemůže být řeči ani o nebezpečné pohrůžce. Blíže této námítky neobjasňuje, má-li však při tom snad na zřeteli okolnost, že stěžovatel nehrozil řediteli výslovně ublížením na oněch statcích, které vypočítává § 98 b) tr. zák., stačí podotknouti, že ani tato zdánlivá nejasnost výroků stěžovatelových neodnímá jeho jednání rázu pohrůžky, neboť o smyslu a dosahu toho kterého výroku nerozhoduje jeho doslov, nýbrž význam, který v něj na jedné straně vkládá pachatel, a který mu na druhé straně přikládati může ten, komu výrok platí. S tohoto hlediska nebylo závady, by nalézací soud ve slovech stěžovatelových a v jeho hrozivém vystupování vůbec neshledal pohrůžku, odpovídající pojmu násilí. Padá v tom směru na váhu i skutkový závěr rozsudkový, dle něhož ředitel, vida nezbytí, odevzdal klíče důvěrníku úřednictva a dle něhož na opětné vyzvání stěžovatelovo musil kancelář uzamknouti a z banky odejít. Stížnost namítá dále, že se v tomto případě nejednalo o vniknutí do soukromého bytu, nýbrž do všeobecně přístupných místností bankovních. Námítka je bezpodstatná. Nehledíc k tomu, že rozsudek mluví o úředních místnostech banky a o zadní kanceláři, což se zdá nasvědčovati tomu, že stěžovatel vnikl až do místností, které nejsou určeny ani pro styk s obecními, nelze pojmy »dům« a »byt« dle § 83 tr. zák. bráti jen z úzkém, obvyklém smyslu těchto slov, nýbrž dlužno ochrany dle tohoto místa zákonného činiti účastnými i takové místnosti těles hromadných, spolků, obchodních závodů a pod., které jsou dle svého určení přístupny také osobám cizím, jde-li z okolností na jevo, že není volno vstupovati do nich bez omezení kamukoli. Tomu je tak zcela nepochybně, pokud jde o místnosti bank a podobných ústavů, které jsou dle samozřejmé vůle jich držitelů přístupny pouze těm, kdož v nich v záležitostech, týkajících se ústavu, co činiti mají, tak že může být zločin dle § 83 tr. zák. spáchán i vniknutím do místností takovýchto ústavů, ač ovšem jen tehdy, došlo-li k němu proti vůli těch, kdož se v pokojné držbě jich nalézají.

Čís. 536.

Zatajení nálezu (§ 201 lit. c) tr. zák.) nestává se krádeží, zvěděl-li pachatel p o nálezu, komu nalezená věc náleží.

(Rozh. ze dne 17. září 1921, Kr II 58/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 28. prosince 1920, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., napadený rozsudek zrušil a uznal obžalovanou vinnou zločinem podvodu dle §§ 197, 201 lit. c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odůvodněna jest stížnost, pokud, dovolávajíc se § 281 čís. 10 tr. ř., dovozuje, že skutek její, soudem nalézacím zjištěný, neprávem podřaděn byl pod trestní ustanovení o zločinu krádeže, ježto opodstatňuje toliko skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §§ 197, 201 lit. c) tr. zák. Neboť soud nalézací, zjistiť, že obžalovaná našla na cestě do L. u samé Odry hodinky s řetízem v ceně 957 K, které krátce před tím ztratil Josef N., jenž, seznav ztrátu, ihned po nich hlasitě se sháněl, shledává v jich přivlastnění skutkovou podstatu zločinu krádeže jen z toho důvodu, že majitel věcí nalezených byl obžalované znám. Než rozsudek nezjišťuje, že by majitel těchto věcí býval nálezkyňi znám již v době nálezu a pojetí úmyslu, nález ten si přivlastniti. Naopak vyplývá z důvodu rozsudku v jich souvislosti, že obžalovaná hodinky a řetízek našla a si přivlastnila, neznajíc ještě osoby majitelovy, a teprve potom, byť i po krátké chvíli, z povyku, Josefem N-em způsobeného nabyla vědomosti, že on to byl, jenž nalezené předměty ztratil. Za takovýchto okolností nelze mluvit o tom, že by byly hodinky odňaty z držení a bez přivolení majitelova. Že nalezené hodinky majiteli, seznavši ho, nevrátila, tvoří jen zatajení nálezu, náležející ku předpokladům § 201, lit. c) tr. zák. Dověšenou skutkovou podstatu tohoto méně trestného zločinu okolnost ta přeměnití nemůže ve zločin krádeže. Podřadění stěžovatelčina skutku pod §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák. jest proto právně mylným.

Čís. 537.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pořizovací náklady nejsou výlučně směrodatny pro posouzení, zda jde o cenu zřejmě přemrštěnou.

(Rozh. ze dne 17. září 1921, Kr II 177/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě ve Znojmě ze dne 18. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 7, odstavec první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se zmatečního důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., vytýká zmateční stížnost nalézacímu soudu, že nesprávně použil zákona, 1. rozbořem otázky přiměřenosti nebo přemrštěnosti ceny jen na podkladě nákladů nabývacích, 2. tím, že zjišťuje výši nákladů nabývacích nepřehlížel k námaze stěžovatele a jeho výlohám při česťrování koně a ku ztrátě, která vzešla stěžovateli tím, že i druhého svého koně po 40 dní nemohl upotřebiti, 3. výrokem, že stěžovatel jednal, využitkovav mimořádných poměrů vyvolaných válkou. Stížnosti dlužno částečně přisvědčiti. Nalézací soud zjišťoval zřejmou přemrštěnost ceny obžalovaným za koně po-